

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **PYRO MORAVIA s.r.o.**, IČO: 253 81 172
sídlem Slovenská 1085/1a, 702 00 Ostrava
zastoupena advokátem JUDr. Jiřím Miketou
sídlem Jaklovecká 1249/18, 710 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MZP/2021/580/808 z 9. 6. 2021

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. MZP/2021/580/808 z 9. 6. 2021 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Jiřího Mikety.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a správní řízení.

1. Rozhodnutím České inspekce životního prostředí č. j. ČIŽP/49/2021/2084 z 18. 3. 2021 (dále jen „**rozhodnutí ČIŽP**“) byla žalobkyni na základě kontroly provedené dle zákona č.

255/2012 Sb., o kontrole, uložena pokuta podle § 34 odst. 21 písm. a) zákona č. 350/2011 Sb., o chemických látkách a chemických směsích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „chemický zákon“), ve výši 50 000 Kč za dva přestupky, jichž se dopustila tím, že:

- 1) V období od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019 dovážela z Číny následující látky: dusičnan barnatý (CAS 10022-31-8), chloristan draselný (CAS 7778-74-7), hliníkový prášek (CAS 7429-90-5), oxid měďnatý (CAS 1317-38-0), dusičnan draselný (CAS 7757-79-1), síra (CAS 7704-34-9), hexafluorohlinitan sodný (CAS 13775-53-6), hořčík práškový (CAS 7439-95-4) obsažené ve směsích (obsažených v předmětech) v množství přesahujícím 1 t/rok, aniž by je registrovala, čímž porušila povinnost stanovenou v čl. 5 a čl. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (dále jen „nařízení REACH“).

Tímto jednáním naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 34 odst. 2 písm. a) chemického zákona.

- 2) V období od 1. 1. 2019 do 4. 6. 2020 jako dovozce a distributor neuvedla povinné údaje stanovené v čl. 17 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí, o změně a zrušení směrnic 67/548/EHS a 1999/45/ES a o změně nařízení (ES) č. 1907/2006 (dále jen „nařízení CLP“), konkrétně adresu a telefonní číslo dodavatele, u následujících nebezpečných chemických směsí pod názvy: „Volcano“ (klasifikovaná jako výbušná), „Dýmovnice s třecím zažehovačem“ (klasifikovaná jako výbušná) a „Colliding stars“ (klasifikována jako výbušná), tedy uvedla na trh směsi klasifikované jako nebezpečné, aniž by zajistila jejich označení nařízení CLP.

Tímto jednáním naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 34 odst. 5 písm. c) chemického zákona.

2. Žalovaný se v rozhodnutí napadeném žalobou ztotožnil se zjištěními a hodnocením ČIŽP. V části výroku rozhodnutí týkající se přestupku 2) pouze změnil ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), výrok tak, že popsáním jednáním byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 34 odst. 5 písm. c) chemického zákona namísto nesprávně uvedeného ustanovení § 34 odst. 2 písm. a) chemického zákona. V dalším přisvědčil názoru ČIŽP, že povinnost registrace dle nařízení REACH se sice nevztahuje na předměty, ale v případě pyrotechnických výrobků se jedná o předměty obsahující směsi látek, u kterých se počítá s jejich uvolňováním za běžných nebo důvodně předpokládaných podmínek použití, a jsou tak naplněny obě podmínky dle čl. 7 odst. 1 nařízení REACH. Mělo tedy dojít k jejich registraci. Stejně tak se ztotožnil s tím, že absence adresy a telefonního čísla na obalu nebezpečných pyrotechnických výrobků měla za následek porušení nařízení CLP; pokud by v teoretické rovině došlo u uživatele pyrotechnického výrobku ke zdravotním potížím způsobených kontaktem s danou směsí obsahující nebezpečné látky, chyběly by uživateli požadované údaje.

3. Podstatou sporu zůstává, zda žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku specifikovaného v bodu 1.1 tohoto rozsudku. Proti přestupku specifikovanému v bodu 1.2 tohoto rozsudku žalobkyně v žalobě nebrojí.

II. Argumentace účastníků řízení.

4. Žalobkyně v žalobě uvedla, že výroky rozhodnutí ČIŽP i žalovaného týkající se přestupku dle § 34 odst. 2 písm. a) chemického zákona se opírají o nesprávné posouzení otázky, zda v konkrétních pyrotechnických výrobcích, které byly předmětem kontroly, byly chemické látky, které vyžadovaly registraci, resp. zda jsou kontrolované pyrotechnické výrobky samostatným předmětem – v takovém případě by látky nepodléhaly registraci, nebo obalem, z něhož se uvolňuje při běžném použití do okolí látka v něm obsažená, a chemické látky tak vyžadují registraci. Žalovaný postup při určování, zda kontrolované výrobky jsou předmětem ve smyslu nařízení REACH, aplikoval nesprávně.
5. Žalobkyně dále namítá, že správní orgány opomněly provést žalobkyní navrhovaný důkaz – výslech jednatele žalobkyně jakožto svědka. Rovněž bylo povinností ČIŽP vyhovět žádosti žalobkyně o nařízení ústního jednání. Zároveň žalovaný nezkoumal zavinění žalobkyně, ačkoliv jeho nedostatek způsobuje, že protiprávní jednání pachatele není přestupkem. Z těchto důvodů jsou rozhodnutí ČIŽP i žalovaného nepřezkoumatelná pro nedostatečnost odůvodnění.
6. Žalobkyně k žalobě připojila důkazy, které dle jejího názoru svědčí o tom, že pyrotechnické výrobky jsou předměty a že látky v nich obsažené nepodléhají registraci dle nařízení REACH, a dále pak důkazy, které mají svědčit o nedostatečném zavinění žalobkyně. Mimo jiné pak žalobkyně navrhla i provedení svého výslechu (resp. zřejmě výslechu svého jednatele).
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech vyjádřených v žalobou napadeném rozhodnutí a v plném rozsahu na ně odkázal. Dodal, že primárním účelem pyrotechnického výrobku je vyvolání pyrotechnického efektu, který je však doprovázen uvolněním látek do okolí v důsledku exotermické chemické reakce – počítá se tedy s uvolňováním látky za běžných nebo důvodně předpokládaných podmínek použití dle čl. 7.1.b) nařízení REACH. Látky obsažené v pyrotechnických výrobcích tak podléhají registraci. Žalovaný trvá na tom, že v daném případě nebylo nařízení ústního jednání nezbytné. Zdůraznil, že odpovědnost právnických osob se posuzuje bez ohledu na zavinění – jedná se o objektivní odpovědnost. Dále pak žalovaný uvádí, že informace o povinnostech vyplývajících z nařízení REACH, které si žalobkyně obstarala, ji nemůže zbavovat odpovědnosti za přestupek; míra aktivity k získání potřebných informací byla vyvolána až v minulosti vedenou kontrolní činností ČIŽP a následným sankčním řízením, nikoliv skutečnou snahou o získání potřebných informací. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu proti jeho rozhodnutí zamítl.

III. Posouzení věci.

8. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Při tom dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

9. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím žalovaný po poučení soudem nevyslovil nesouhlas a žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila (vyjádření z 22. 11. 2021). Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009). Provedení důkazů navržených v žalobě soud považoval za nadbytečné.
10. Úvodem je nutno konstatovat, že jakkoliv žalobkyně v žalobě uvedla nesouhlas se spácháním přestupku specifikovaného v bodu 1.2 tohoto rozsudku, výslovně uvedla, že v této části rozhodnutí žalovaného nenapadá. Jádrem sporu proto zůstává, zda žalobkyně spáchala přestupek dle § 34 odst. 2 písm. a) chemického zákona.
11. V dané věci je nesporné, že žalobkyně je dovozcem z Číny, ze které mimo jiné v roce 2019 dovážela pyrotechnické výrobky typu: baterie vystřelovacích trubic a kombinace, kulové pumy, římské svíce, dýmovnice – dýmové generátory, fontány a gejzíry, zábleskové petardy a rakety. Nesporné je i to, že tyto pyrotechnické výrobky obsahují látky – chloristan draselný, dusičnan barnatý, hliníkový prášek, oxid měďnatý, dusičnan draselný, síra, hexafluorohlinitan trisodný a hořčík práškový a že množství těchto látek s ohledem na množství dovezených pyrotechnických výrobků přesáhlo 1t/rok 2019. Otázkou však zůstává, zda pyrotechnické výrobky jsou „předměty“ ve smyslu nařízení REACH, a není třeba tak látky v nich obsažené registrovat, nebo se jedná o „předmět skládající se z látky nebo směsi, která se uvolňuje do okolí“, a látky tak registraci podléhají.
12. Podle čl. 5 nařízení REACH platí, že látky samotné nebo obsažené ve směsích nebo v předmětech se nesmějí vyrábět ani v nich nesmějí být uváděny na trh, jestliže nebyly registrovány. Čl. 6 pak stanoví, že dovozce podá agentuře žádost o registraci látky samotné nebo obsažené v jedné či více směsích v množství 1 tuny nebo větším za rok.
13. Nařízení REACH definuje „předmět“ jako věc, která během výroby získává určitý tvar, povrch nebo vzhled určující její funkci ve větší míře než její chemické složení (čl. 3.3). Definice pyrotechnického předmětu je pak obsahem § 3 písm. a) zákona č. 2016/2015 Sb., o pyrotechnických výrobcích a zacházení s nimi a o změně některých zákonů (zákon o pyrotechnice), a čl. 3.1 nařízení REACH, dle kterých je pyrotechnický výrobek výrobkem obsahujícím výbušné látky nebo směs výbušných látek určených k produkci tepla, světla, zvuku plynu, kouře, nebo kombinace těchto efektů pomocí samoudržujících se exotermických chemických reakcí.
14. Dle čl. 7.1 nařízení REACH každý dovozce předmětů podá agentuře žádosti o registraci pro každou látku v nich obsaženou, pokud je látka v těchto předmětech přítomna v celkovém množství větším než 1 tuna na dovozce za rok a zároveň se počítá s uvolňováním látky za běžných nebo důvodně předpokládaných podmínek použití.
15. Žalobkyně i žalovaný vyšli při aplikaci právní úpravy na skutkový stav z výše uvedených ustanovení. Zároveň k určení, zda se jedná o předmět či o předmět obsahující směs, použili postup uvedený v dokumentu „*Pokyny ohledně požadavků na látky obsažené v předmětech*“ z června 2017 (dále jen „**Pokyny**“), vydaném Evropskou agenturou pro chemické látky (dále jen „**ECHA**“). Avšak podle totožného rozhodovacího schématu obsaženého v Pokynech žalobkyně došla k závěru, že pyrotechnický výrobek je „předmětem“ a není třeba látky v něm obsažené registrovat, zatímco ČIŽP a žalovaný dospěli k tomu, že pyrotechnický výrobek je „předmět skládající se z látky nebo směsi a předmětu“ a látky v něm obsažené podléhají registraci.

16. Žalobkyně nadto již v rámci písemnosti z 18. 12. 2020, kterou reagovala na oznámení o zahájení řízení o přestupcích, upozornila ČIŽP na dokument „APPLICATION OF THE REACH REGULATION TO FIREWORKS AND THEIR COMPONENTS – PROFESSIONAL GUIDANCE“ z 27. 3. 2015 (dále jen „Příručka k aplikaci REACH“), kterou i předložila. Jak žalobkyně uvedla mimo jiné i v odvolání proti rozhodnutí ČIŽP, tento dokument je jedinou příručkou v oboru pyrotechniky a byl konzultován se společností *EuFiAs* (skupina odborníků) s ECHA. Dokument dle slov žalobkyně obsahuje jednotlivé druhy pyrotechnických výrobků s uvedením, zda je konkrétní druh předmětem či nikoliv, a zda tak podléhá registraci – naprostá většina pyrotechnických výrobků jsou skutečně předměty a tyto se neregistrují (pouze se označují dle nařízení CLP). Příručkou k aplikaci REACH se navíc dle žalobkyně řídí ostatní dovozci pyrotechnických výrobků v Evropě a tyto postupy a pokyny jsou uznávány kontrolními orgány v ostatních zemích Evropské unie. Správní orgány v reakci na tento dokument a doprovodné tvrzení žalobkyně uvedly, že Příručka k aplikaci REACH je pouze dokumentem zpracovaným skupinou odborníků s mandátem CEN/TC 212 (*European Committee for Standardization*) na základě speciální žádosti Evropské komisi, ale není závazná; jedná se toliko o podpůrný dokument. Žalovaný dodal, že pokud žalobkyně odkazuje na rozhodovací schéma v Příručce k aplikaci REACH, tak se v podstatě jedná o analogický způsob hodnocení pyrotechnického předmětu, který obsahuje nebezpečné látky dle Pokynů ECHA.
17. Žalobkyně již od počátku správního řízení své závěry o nespáchání přestupku opírá právě o Příručku k aplikaci REACH. Správní orgány přitom nerozporují její obsah, avšak je dle jejich názoru irelevantní vzhledem k jejímu doporučujícímu charakteru a jedná se dle jejich názoru *de facto* o totožný důkazní prostředek, jakým jsou Pokyny. Takovéto vypořádání důkazního návrhu však nemůže obstát.
18. Soud konstatuje, že v některých otázkách je při správním trestání, na který se obecně použije zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „**PřesZ**“), třeba užít ustanovení správního řádu. Základním ustanovením, které upravuje vzájemný vztah PřesZ a správního řádu, je § 51 PřesZ, který uvádí, že není-li v tomto nebo v jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení. Na správní trestání se tak bude vztahovat mimo jiné § 50 správního řádu, který obsahuje výčet, opatřování a hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí. Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Podle jeho odst. 4 platí, že „[p]okud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo“. Jinými slovy tedy pokud zákon nestanoví, že některý podklad (například pravomocné rozhodnutí jiného správního orgánu či soudu nebo tzv. závazné stanovisko) je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy - podle tzv. zásady volného hodnocení důkazů. Přitom musí přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení. Své úvahy pak musí umět odůvodnit v rozhodnutí s ohledem na § 68 odst. 3 správního řádu, ve kterém je správním orgánům stanovena povinnost uvádět ve svých rozhodnutích mimo jiné i podklady pro jejich vydání a úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídily. Definici volného hodnocení důkazů obsahuje například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) č. j. 7 As 11/2007 z 20. 9. 2007: „*Hodnocení*

důkazů podle vlastního uvážení správního orgánu je myšlenkovou úvahou, při které usuzující přijímá jedno tvrzení a odmítá jiné, přičemž se opírá o logické, systematické, historické, pravděpodobnostní, věrohodnostní atp. úsudky, které uvede v odůvodnění svého rozhodnutí.“ V odůvodnění správního rozhodnutí je nutné rozlišovat mezi skutkovými závěry na straně jedné a jejich hodnocením pro účely aplikace právních norem na straně druhé. Zatímco skutkové závěry správní orgány činí na základě skutkového stavu, zjištěného zejména prostřednictvím důkazních prostředků, jejich hodnocení spočívá v jejich interpretaci zejména v kontextu právních norem, pravidel správního usuzování (logiky), odborných znalostí i zkušeností na základě zásady volného hodnocení důkazů (rozsudek zdejšího soudu č. j. 5 A 187/2014-82 z 31. 5. 2018).

19. Správní orgány shodně uzavřely, že Příručka k aplikaci REACH není závazný dokument, ale pouze podpůrný. Dle soudu je zřejmé, že tento dokument může být, jakožto důkaz navrhnutý účastníkem, podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Je nesporné, že správní orgány jsou povinny řídit se závaznými právními předpisy. V některých situacích pak může zákon stanovit, že závazný je pro správní orgán i jiný podklad (§ 50 odst. 4 správní řádu). Dle totožného ustanovení pak *zbytek* podkladů podléhá hodnocení správního orgánu. Žalobkyně ani správní orgány netvrdily, že by Příručka k aplikaci REACH byla závazná. Avšak skutečnost, zda je daný dokument pro správní orgány závazný či ne, nemůže bez dalšího znamenat, že tento nemůže sloužit jako relevantní důkazní prostředek. Jak soud vyložil výše, ten důkazní prostředek musí být bez ohledu na svoji nezávadnost správním orgánem zhodnocen dle zásady volného hodnocení důkazů – nebylo možné tak provedení důkazu odmítnout nebo mu upřít veškerou váhu s odkazem na jeho podpůrný charakter. Žalovaný k Příručce k aplikaci REACH dále uvedl: „[...] *Pokud odvolatel v podaném odvolání odkazuje na rozhodovací schéma v předmětném dokumentu, tak se v podstatě jedná o analogický způsob hodnocení pyrotechnického předmětu, který obsahuje nebezpečné látky dle pokynů ECHA, jak již bylo podrobně rozvedeno výše.*“ Takovéto „hodnocení“ však nemůže obstát, když se žalovaný nikterak nevypořádal s argumentem žalobkyně vztahujícím se k danému dokumentu, dle kterého Příručka k aplikaci REACH jasně uvádí, že pyrotechnické výrobky jsou předměty a nepodléhají tak registraci ve smyslu nařízení REACH. Navíc dle slov žalobkyně obsahuje výčet veškerých možných druhů pyrotechnických výrobků. Správní orgány se však k danému tvrzení při „hodnocení“ Příručky k aplikaci REACH nikterak nevyjádřily. Obecné vyjádření, že se jedná o analogii k Pokynům, nemůže být jistě dostačující, když žalobkyně tvrdí, že Příručka k aplikaci REACH dospívá při posouzení rozhodné otázky k naprosto opačnému závěru než Pokyny.
20. Z judikatury NSS jasně vyplývá, že zásadu volného hodnocení důkazů nelze vykládat tak, že by závěry správního orgánu o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Takové závěry naopak podle NSS „[...] *musí [...] vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti [...]. Z odůvodnění rozhodnutí pak musí být jednoznačné, jaké důkazy byly provedeny, jak byly hodnoceny nebo proč byly odmítnuty*“ (rozsudek NSS č. j. 5 Azs 2/2012-49 z 2. 8. 2012 nebo též č. j. 5 Afs 5/2008-75, 1702/2008 Sb. NSS z 28. 7. 2008). Těmto požadavkům může odůvodnění správních orgánů k důkaznímu návrhu – Příručce k aplikaci REACH – stěží dostát. Soud v tuto chvíli nemůže hodnotit, co je obsahem tohoto dokumentu, nicméně již z jeho označení je zřejmé (a ani mezi účastníky o tom není

sporu), že jde o stanovisko zpracované skupinou odborníků na základě žádosti Evropské komise, jež se odborně vyjadřuje ke kategorizaci žalobkyní dovezených látek, tedy k otázce stěžejní pro posouzení této věci, a hodnotí ji odlišně než žalovaný. Nepochybně jde tedy o důkazní prostředek pro věc relevantní, a ačkoli není pro žalovaného závazný, může působit silou své argumentace. Žalobkyně přitom staví svou obranu od počátku mimo jiné právě na tomto dokumentu. Lze uzavřít, že správní orgány se tímto důkazním návrhem neopomněly zabývat zcela, nicméně bylo jejich povinností ho v rámci volného hodnocení důkazů náležitě a pečlivě zhodnotit a případně přezkoumatelně vyložit, proč odborný názor v něm vyjádřený neobstojí. To však neučinily.

21. Okolnost, že žalobkyně předložila tento dokument v angličtině, nevyvolala ve správním řízení žádné otázky. Soud přesto považuje za vhodné podotknout, že písemnosti vyhotovené v cizím jazyce musí účastník řízení podle § 16 odst. 2 správního řádu předložit v originálním znění a současně v úředně ověřeném překladu do jazyka českého, pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, že takový překlad nevyžaduje. Zároveň je třeba připomenout, že „[...]skutečnost, že stěžejní důkazní prostředek není ve správním spisu obsažen v českém jazyce, představuje podstatné porušení § 16 odst. 1.“ (rozsudek NSS č. j. 4 As 12/2011-100 z 30. 9. 2011). Tento závěr posléze modifikoval rozšířený senát NSS v usnesení č. j. 9 As 12/2014-60 (3239/2015 Sb. NSS) z 14. 4. 2015, podle nějž „[...]provedení důkazu cizojazyčnou listinou, aniž by byl proveden její překlad do českého jazyka, je ve správním řízení přípustné, není-li o jejím obsahu v řízení sporu.“
22. Ze správního spisu není jednoznačně zřejmé, zda žalovaný zpochybňuje obsah této písemnosti (některá jeho vyjádření nasvědčují tomu, že spor mezi účastníky je toliko o relevanci písemnosti, nikoli o její obsah). Pokud tomu tak ovšem je a pokud účastník řízení úředně ověřený překlad do českého jazyka sám z vlastní iniciativy nepředloží, pak je třeba jej k tomu vyzvat (to vyplývá také z bodu 27 usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 As 12/2014-60). To platí tím spíš, že jde o písemnost, na níž žalobkyně staví svou obhajobu v přestupkovém řízení.
23. Nad rámec uvedeného soud podotýká, že žalobkyně v rámci odvolání z 6. 4. 2021 zřejmě právě s odkazem na Příručku k aplikaci REACH dodává, že v rámci jejích možností se snažila o maximální získání informací a jednala dle jejích nejlepších znalostí a schopností. Žalovaný se však k tomuto jejímu tvrzení týkajícímu se patrně údajů získaných žalobkyní z Příručky k aplikaci REACH, na základě kterých presumuje svůj postup, nevyjádřil. Bylo přitom povinností žalovaného zhodnotit daný dokument i z hlediska tohoto tvrzení žalobkyně a určit důsledky z tohoto hodnocení vyplývající, například zda se při ukládání trestu nemůže jednat o polehčující okolnost, apod. Ani v tomto směru tak hodnocení důkazního prostředku – Příručky k aplikaci REACH – nedosahuje požadované kvality.
24. Soud tedy konstatuje, že žalovaný tento důkazní prostředek v rámci volného hodnocení důkazů řádně nezhodnotil, a skutkový stav tak v tuto chvíli nelze považovat za zjištěný v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. S ohledem na povahu této vady řízení a na to, že soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení za účelem provedení řádného hodnocení navržených důkazních prostředků, by bylo nadbytečné, aby soud prováděl důkazní prostředky navržené v žalobě – stanoviska institucí a úřadů (případně Ministerstva průmyslu a obchodu) k charakteristice pyrotechnických výrobků dle nařízení REACH, a to především z důvodu předčasnosti.

25. Dalším žalobním bodem žalobkyně brojí proti postupu správních orgánů, které dle ní opomněly provést žalobkyní navrhovaný důkaz – výslech jednatele žalobkyně jakožto svědka. Rovněž bylo povinností ČIŽP vyhovět žádosti žalobkyně o nařízení ústního jednání.
26. Soud konstatuje, že žalobkyně ve své reakci na oznámení o zahájení řízení o přestupcích z 18. 12. 2020 uvedla: *„Rád bych se zúčastnil možného nařízeného ústního jednání, kde bychom mohli celou záležitost prodiskutovat a předložit vyvíňující argumenty, ale můj zdravotní stav mi to zatím neumožňuje“*. Z textace žádosti zřejmé, že žalobkyně navrhovala konání ústního jednání v reakci na poučení o právech a povinnostech, které bylo žalobkyni zasláno spolu s oznámením o zahájení řízení o přestupcích z 2. 12. 2020 a kde byla o tomto své právu poučena. Stejně tak tuto žádost posoudila i ČIŽP, která usnesením z 23. 2. 2021 návrh zamítla. To byla povinna učinit dle § 80 odst. 1 PřesZ, dle kterého: *„Správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. [...]“*. V odůvodnění usnesení ČIŽP uvedla: *„Vzhledem k tomu, že ČIŽP jsou známy veškeré skutečnosti, které jsou podkladem k řízení o přestupcích obviněného, obviněným nebyly předloženy žádné další nové skutečnosti a bylo by neekonomické další projednávání přestupku, ČIŽP nespatřuje nezbytnost ústního jednání k uplatnění práv obviněného a zamítla návrh obviněného na ústní projednání přestupků.“*. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. PřesZ ve svém současném znění v § 80 uvádí, že správní orgán „může nařídit“ ústní jednání. Vedení ústního jednání je tak obecně fakultativní. Přímo v § 80 jsou však stanoveny případy, kde tato fakultativnost ustupuje obligatornosti a kdy musí být ústní jednání nařízeno. Podle § 80 odst. 2 správní orgán nařídí ústní jednání (musí tak učinit) ve třech případech. Správní orgán nařídí ústní jednání mimo jiné z důvodu, kdy to navrhne obviněný a současně je to nezbytné k uplatnění jeho práv. Pokud jde o tento případ, dává se tím obviněnému z přestupku možnost o nařízení ústního jednání požádat. Uplatní se zde ovšem správní uvážení správního orgánu, který musí posoudit, jestli je toto ústní jednání nezbytné k uplatnění práv obviněného. Povinnost nařídit ústního jednání vzniká až poté, co správní orgán tuto nezbytnost uzná. Správní orgán proto musí zvažovat, jaké důkazní prostředky bude třeba provést, tedy zda bude možné vycházet pouze z předložených listin, podkladů od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, resp. skutečností známých správnímu orgánu ze své úřední činnosti, které by bylo možné posoudit bez nařízení ústního jednání, nebo bude třeba provádět výslech svědků či obviněného v rámci nařízeného ústního jednání (srov. Jemelka, L., Vetešník, P.: *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, marg. č. 2-3). Z odůvodnění usnesení z 23. 2. 2021 vyplývá, že takové důvody pro nařízení ústního jednání ČIŽP neshledala. Soud se ztotožňuje s tím, že za předpokladu, že správní orgány nepřistoupily k výslechu svědka, nebylo skutečně nařízení ústního jednání potřeba k uplatnění práv žalobkyně.
27. Žalobkyně dodává, že ústní jednání mělo být nařízeno z důvodu, že při něm měl být vyslýchán svědek. S tím souvisí i námitka, že v písemnosti z 18. 12. 2020 žalobkyně kromě nařízení ústního jednání navrhla i výslech svého jednatele jakožto svědka. Pokud správní orgán došel k závěru, že má k dispozici dostatek důkazů, aniž věděl, co mu svědek jako jednatel žalobkyně chce sdělit, dopustil se nezákonného postupu v řízení. Soud konstatuje, že z písemnosti z 18. 12. 2020 ČIŽP neshledala, že by žalobkyně navrhovala výslech svědka. S tímto hodnocením se ztotožňuje i soud. K tomu je třeba uvést, že dle § 55 odst. 1

správního řádu každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek. Jak uvedl NSS ve svém rozsudku č. j. 8 Afs 58/2018-32 z 16. 1. 2020, postavení svědka v jakémkoli řízení (ať už správním či soudním) se obecně vyznačuje především tím, že svědkem je ten, kdo má vypovídat o skutečnostech, které se týkají jiných osob, nikoliv svědka samotného. Pro podrobnější úpravu postavení svědka lze odkázat na předpisy občanského práva procesního. Ustanovení § 126a ve spojení s § 131 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, stanoví, že výslech fyzické osoby, která má vypovídat o okolnostech týkajících se právnické osoby a nastalých v době, kdy byla jejím statutárním orgánem nebo členem tohoto orgánu, se neprovede jako výslech svědka. K těmto závěrům dospěla i judikatura soudů rozhodujících v občanskoprávních věcech již v době předcházející zakotvení této výslovné úpravy do občanského soudního řádu (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 2848/99 z 25. 1. 2001, či sp. zn. 21 Cdo 1397/2006 z 11. 4. 2007). S ohledem na § 64 s. ř. s. (nestanoví-li s. ř. s. jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu) se ustanovení o. s. ř. o postavení svědka uplatňují i v soudním řízení správním. S těmito závěry koresponduje rozsudek č. j. 3 Afs 45/2017-23 z 24. 5. 2018, v němž NSS dospěl k obdobnému závěru: „Okolnost, že ve stěžovatelské případě se v rozhodné době v osobě pana T. J. spojovalo oprávnění jednat za daňový subjekt i za jeho dodavatele, vylučuje, aby skutečnosti, jež by byly obsahem výpovědi této osoby, byly považovány jednou za vyjádření daňového subjektu a jednou za svědeckou výpověď. Nelze připustit, aby tatáž osoba vypovídala o týchž skutečnostech nastalých v určitém okamžiku jak v pozici účastníka řízení, tak v postavení svědka.“

28. Soud má bez ohledu na uvedené za to, že návrhem žalobkyně z 18. 12. 2020 žalobkyně výslech svého jednatele jako svědka vůbec nenavrhovala. Avšak i kdyby ho byla navrhla, tento by jako svědek nebyl mohl být vyslechnut, neboť je (a v inkriminovaném období byl) jednatelem žalobkyně. Nelze tak souhlasit s námitkou žalobkyně, že správní orgány opomněly důkazní návrh – výslech jednatele žalobkyně jako svědka. Neboť o návrhu na výslech svědka správní orgán (ČIŽP) neuvažoval, neměl proto důvodu ani pro nařízení ústního jednání. Na postupu správních orgánů tak soud neshledává žádného pochybení a nemohlo jí o opomenutí navrhovaného důkazu nebo o absenci řádného odůvodnění neprovedení výslechu svědka. V zamítavém usnesení o návrhu na konání ústního jednání byla navíc žalobkyně poučena, že proti němu lze podle § 76 odst. 5 ve spojení s § 81 a násl. správního řádu podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení, a to podáním učiněným u ČIŽP, o kterém rozhodne žalovaný. Usnesení bylo žalobkyni doručeno 24. 2. 2021 a ze správního spisu nevyplývá, že by se proti němu odvolala. Rozhodnutí ČIŽP bylo navíc vydáno až 18. 3. 2021, a žalobkyně tak měla dostatek času předkládat ČIŽP další tvrzení a důkazy pro podporu svých závěrů. Soud dodává, že proti tomuto postupu nebrojila nejen odvoláním proti usnesení z 23. 2. 2021, ale ani v odvolání proti rozhodnutí ČIŽP. Pokud žalobkyně trvala na nařízení ústního jednání, případně výslechu, měla to v odvolání uvést, případně řádně a srozumitelně navrhnout případné svědky. Proti tomuto postupu žalobkyně brojí až nyní v žalobě a tento postup se tak jeví soudu jako účelový, kdy se navíc text svého původního návrhu snaží účelově interpretovat tak, že jím ve skutečnosti navrhovala výslech svědka. Odůvodnění ČIŽP v usnesení z 23. 2. 2021 tak nemůže představovat ani zakázané předběžné hodnocení neprovedeného důkazu správním orgánem, jak namítá žalobkyně. ČIŽP totiž v souladu s § 80 odst. 1 PřesZ byla oprávněna učinit správní úvahu o tom, zda je v dané věci potřeba ústní jednání nařídit a podle tohoto postupu i jednala. Pokud by možnost zhodnocení potřebnosti ústního jednání

představovala zakázané předběžné hodnocení, stěží by byl dán správním orgánům prostor k zamítnutí návrhu.

29. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný nezkoumal zavinění žalobkyně, ačkoliv jeho nedostatek způsobuje, že protiprávní jednání pachatele není přestupkem. Z těchto důvodů jsou rozhodnutí ČIŽP i žalovaného nepřezkoumatelná pro nedostatečnost odůvodnění.
30. Podle § 20 odst. 1 PřesZ platí, že právnická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby. Dle odst. 2 pak za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje mimo jiné statutární orgán. Pro uvedení žalobkyniných úvah na pravou míru soud konstatuje, že na rozdíl od odpovědnosti fyzické osoby za přestupek jako odpovědnosti za zaviněné protiprávní jednání individuální konkrétní fyzické osoby, nelze právnické osobě, která odpovídá za přestupek, přičítat zavinění v tom smyslu, v jakém se hovoří o zavinění fyzické osoby, protože právnická osoba nemá vlastní (původní) poznání a vůli, a bez vůle též není viny (rozsudek NSS č. j. 5 As 4/2005-92 z 30. 1. 2006). Zavinění tak není obligatorním znakem skutkové podstaty přestupku právnické osoby (rozsudek NSS č. j. 1 As 112/2010-52 z 9. 2. 2011). K vyvození odpovědnosti právnické osoby za přestupek tedy postačuje samotný fakt porušení právní povinnosti uložené právnické osobě. NSS k tomu v konkrétním případě dodal: *„Není tak již namístě zkoumat zavinění subjektu, resp. přihlížet k jeho dobré víře ve správnost jím opatřených dokumentů svědčících o splnění předepsaných požadavků na výrobek.“* (rozsudek NSS č. j. 1 As 159/2015-27 z 31. 7. 2015). Dále pak: *„Skutečnost, že subjekt, který se dopustil protiprávního jednání, jednal v dobré víře, nemůže být důvodem zproštění této sankční odpovědnosti. Takováto okolnost však i se zřetelem na ustanovení § 87 odst. 1 téhož zákona může mít vliv na stanovení výše uložené pokuty.“* (rozsudek NSS č. j. 5 A 110/2001-27 z 31. 7. 2015). V případě odpovědnosti právnické osoby za přestupek platí tedy objektivní odpovědnost, která vzniká bez ohledu na zavinění fyzické osoby, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě (tedy bez ohledu na její vnitřní psychický vztah k následkům jejího jednání). Nepřihlíží se tak k okolnostem subjektivní povahy. Vyžadováno je pouze to, aby zde existovalo určité protiprávní jednání, jeho negativní následek a příčinná souvislost mezi tímto jednáním a následkem.
31. Pokud je znakem skutkové podstaty přestupku objektivní stránka spočívající v určitém konkrétním jednání, je třeba k uznání odpovědnosti za správní delikt takové jednání prokázat (rozsudek NSS č. j. 4 As 28/2006-65 z 22. 3. 2007). V tomto ohledu leží důkazní břemeno na správním orgánu, jenž postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani o nich nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 126/2011-68 z 14. 1. 2014). Prokáže-li správní orgán naplnění znaků skutkové podstaty přestupku, nastupuje objektivní odpovědnost obviněného z přestupku, jenž se jí může zprostit jen prokázáním existence liberačního důvodu (k tomu podrobněji níže).

32. Jelikož zavinění není obligatorním znakem skutkové podstaty přestupku právnické osoby, správní orgány nebyly povinny zkoumat žalobkynino zavinění ve vztahu k přestupku, a proto nepochybily, když tak nečinily.
33. Žalobkyně dále uvedla, že společenská škodlivost jejího jednání je s ohledem na všechny okolnosti případu nepatrná natolik, že nemůže jít o přestupek. K tomu poukazuje na míru aktivity, kterou v minulosti vyvinula, aby získala relevantní informace pro své rozhodnutí.
34. Soud předně konstatuje, že podle § 5 PřesZ je přestupkem „[...] *společenský škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“. K naplnění materiální stránky (škodlivosti) NSS uvedl: „*Společenská nebezpečnost jednání, tedy materiální stránka přestupku, by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména: význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění.*“ (rozsudek NSS č. j. 7 As 63/2015-29 z 9. 4. 2015). Společenská škodlivost jednání, tedy materiální stránka přestupku, by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by škodlivost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly.
35. Jestliže k jednání osoby přistoupí další okolnosti, které znemožní, aby toto jednání porušilo nebo ohrozilo zájem společnosti, k naplnění materiálního znaku přestupku nedojde. Z toho vyplývá, že jednání, které má sice formální znaky přestupku, ale není jím porušen nebo ohrožen zájem společnosti, není přestupkem, a proto nemá společnost důvod je postihovat (srov. NSS 5 As 106/2011). Naplnění či nenaplnění materiálního znaku je tak na místě až po vyhodnocení, že byly naplněny znaky formální (NSS 8 As 17/2007). Lze tak obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech společenskou škodlivost, ale „[p]okud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ (rozsudek NSS č. j. 5 As 104/2008-45 z 14. 12. 2009).
36. Z důvodové zprávy k zákonu o chemických látkách vyplývá, že jeho cílem je zajištění ochrany zdraví a životního prostředí, tedy jedněch z nejvýznamnějších společenských hodnot, před škodlivými účinky stanovených látek a směsí. Konkrétně v případě přestupku dle § 34 odst. 2 písm. a) jde o veřejný zájem na regulaci a dohledu nad oběhem látek a směsí, které jsou kvůli svým vlastnostem nebezpečné pro zdraví lidí a životní prostředí. Pokud se v dané věci o přestupek skutečně jednalo, resp. pokud byla naplněna jeho skutková podstata, pak by na společenskou škodlivost žalobkynina jednání nemohly mít žádný vliv jí tvrzená okolnost, že vyvinula veškerou aktivitu, aby získala relevantní informace pro své rozhodnutí. Taková okolnost se totiž nijak neváže ke škodlivému účinku žalobkynina jednání. Žalobkyně ve skutečnosti neuvádí žádné možné důvody pro vyloučení společenské škodlivosti, ale spíše okolnosti, které nasvědčují jejímu zproštění odpovědnosti za přestupek. Její argumentace tak fakticky míří k existenci liberačního důvodu.

37. Podle § 21 odst. 1 PřesZ platí, že: „*Právnícká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.*“. Přitom ovšem platí, že se nemůže jednat o opatření, která by vzhledem k povaze činnosti právnické osoby vyžadovala zcela mimořádné úsilí či zcela mimořádně nákladné úsilí vymykající se z postupů racionálně se chovající právnické osoby, byť by bylo teoreticky uskutečnitelné, neboť v takovém případě by se již fakticky jednalo o objektivní odpovědnost absolutní. Žalobkyně poukázala na míru aktivity v minulosti za účelem získání relevantních informací a dále že vedla korespondenci s odborníky včetně hovorů s představiteli *EuFiAs*, které ji vedly k závěru, že registrace podle nařízení REACH není v jejím případě potřeba. K tomu doložila kopii těchto komunikací. Soud uvádí, že žalobkyně namítla tuto tzv. liberaci (tedy zbavení se odpovědnosti za přestupek) až nyní v rámci žalobních tvrzení. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 10 As 24/2015-71 z 2. 5. 2017 přitom platí, že: „*Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné.*“, a dále pak: „*V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil.*“
38. Soud má za to, že pokud okolnosti vylučující odpovědnost existovaly, bylo na žalobkyni, aby je ve správním řízení uvedla; žalovaný nebyl povinen ji k tomu vyzývat nebo je zjišťovat z úřední povinnosti (na příklad rozsudek zdejšího soudu č. j. 10 A 72/2020-44 z 21. 2. 2022, bod 36). V tomto směru tak žalovaný i ČIŽP dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Žalobkynino tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a jim odpovídající důkazní návrhy týkající se možné liberace, které jako žalobkyně poprvé uplatnila až v řízení před soudem a které správní orgány nebyly povinny zjišťovat samy z úřední povinnosti, jsou tak nepřipustné. I v tomto smyslu tak soud neprovede navrhované důkazní prostředky: stanoviska institucí a úřadů (případně Ministerstva průmyslu a obchodu) k charakteristice pyrotechnických výrobků dle nařízení REACH. Pro nadbytečnost soud neprovedl ani návrh důkazu – výslech žalobkynina jednatele.
39. Žalobkyně závěrem žaloby shrnuje, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné z důvodu neprovedení výslechu svědka pro nadbytečnost, kterou neodůvodnil a rovněž proto, že se správní orgány vůbec nezabývaly zaviněním žalobkyně. S těmito závěry se však soud neztotožnil, jak vyložil výše. S čím se však již ztotožnil, byl vadný postup správních orgánů při hodnocení důkazních prostředků, konkrétně Příručky k aplikaci REACH.

IV. Závěr a náklady řízení.

40. Povinností správních orgánů bylo v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 50 odst. 4 správního řádu zabývat se navrhnutým důkazním prostředkem. Tomuto požadavku však nedostály, neboť nikterak nereagovaly na tvrzení žalobkyně vztahující se k danému důkaznímu návrhu a označily jej za irelevantní jen kvůli jeho

nezávaznosti. Ostatní žalobní námitky soud shledal jako nedůvodné; správní orgány řádně zdůvodnily zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání, výslech svědka nebyl ze strany žalobkyně vůbec navrhnut a povinností správních orgánů nebylo zabývat se zaviněním žalobkyně ve vztahu k přestupku. Soud proto žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil pro vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude jeho úkolem zejména vypořádat se řádně s žalobkyní navrženým důkazním prostředkem – Příručkou pro aplikaci REACH, a to způsobem popsáním v tomto rozsudku. Při tom bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

41. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)] a paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4), vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21% DPH z předchozích částek. Žalobkyniny náklady zastoupení advokátem tak činí 8 800 Kč a náklady řízení celkem 11 228 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobkyni v přiměřené 30denní lhůtě k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. října 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu